

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Lucy Gordon

Lánykérés a lagúnán

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Gordon, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 637. eredeti címe: *Not Just a Convenient Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 637. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-326-7

• *Kép:* Thinkstockphotos, Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Húha! Casanova! Ez nem semmi!

Úgy tűnt, a fiú szinte falja a könyvben a sorokat. Az arca csak úgy ragyogott a lelkesedéstől. A repülő mellette lévő ülésén Sally ült, a nővére. Kíváncsian méregette őt.

– Miről beszélsz, Charlie?

– Casanováról, a híres szeretőről. Velencei volt. Itt írják. – Charlie a magasba emelte a vékony útikönyvet. – Több ezer nője volt, és minden este vagyonokat kártyázott el.

– Képzelem, mennyire tetszik ez neked.

Charlie még csak tizennyolc éves volt, de a szerencsejátékból származó adósságai máris rohamosan emelkedtek. Ez őt persze eddig kicsit sem zavarta, hiszen a nővére mindig kihúzta a pácból. Ezúttal azonban Sally fellázadt. Mivel nyugtalanította az öccse kezdődő függősége és a sötét alakok, akik az utóbbi időben kéretlenül bukkantak fel az otthonukban, gyorsan kimenekítette őt Londonból. Ezért ültek most a repülőn, Velence felé közeledve. Úgy tűnt, mintha nyaralni mennének, de voltaképpen menekültek.

– Nem csak játszott – magyarázta Charlie. – Bármelyik nőt megkaphatta, akit csak megkívánt, és a története még mindig ismert Velencében. Ugyan már, szerintem te is érdekesnek találsz.

– Nyugalom!

– Hogy lehetsz ennyire érzéketlen? – kérdezte a fiú megjátszott kétségbeeséssel. – Éppen a világ legromantikussabb városába készülsz, de téged ez egy csöppet sem érdekel.

– Ahogy téged sem érdekel, hogy a szerencsejáték iránti szenvedélyeddel milyen bonyodalmakat okozol. Ne is próbáld mellébeszélni, kisöcsém! Mert különben...

– Mert különben? Kihajítasz a repülőgépből?

– Nem, még annál is rosszabbat teszek. Elzárom a pénzcspot, te meg kénytelen leszel munka után nézni.

– Ó! Milyen kegyetlen tudsz lenni!

Hasonló fesztelenséggel folytatták a beszélgetést, de a kis összecsapásuk mögött keserű valóság rejlett. A szülei hét évvel korábban bekövetkezett halála óta Sally felelt az öccsért. Sajnos nem lehetett különösebben büszke az eredményre. Charlie semmilyen jelét nem mutatta annak, hogy hajlandó lenne végre felnőni.

Valóban a világ egyik lelegbűvölőbb városába tartottak éppen. Velencébe, amely száznál is több kis szigetből áll, melyeket csatornák és hidak kötnek össze. A hely tényleg lélegzetelállítóan gyönyörű volt, és varázslatosan romantikus légkör lengte körül. Az, hogy őt ez hidegen hagyta, nagy valószínűséggel csak azért lehetett, mert az életében nem sok romantikára maradt hely. Nem volt ugyan csúnya, de a kinézete eléggé átlagos volt, csábítónak semmiképp nem mondta volna senki. A férfiak nem heverték a lábai előtt, és az egyetlen alkalom, amikor azt hitte magáról, hogy szerelmes, meglehetősen fájdalmas véget ért. Nem voltak illúziói, nem hitte, hogy ez az utazás bármi változást hozhatna az életébe ezen a téren.

– Miért éppen Velencébe akartál jönni? – kérdezte tőle Charlie.

– Mert az egyik barátnőm már lefoglalt ide egy utat, amit az utolsó pillanatban le kellett mondania. Így át tudtam venni tőle a szállodai szobafoglalásokat és a repülőjegyeket is.

Ő pedig kapva kapott az alkalmon, mert így gyorsan és olcsón távozhattak Londonból. Máskülönben aligha engedhetek volna meg maguknak egy ilyen utat januárban.

A hangszóróban ekkor egy hang bejelentette, hogy hamarosan megkezdik a leszállást. Nem sokkal ezután már látták is a Marco Polo repteret a szárazföld határán. Szinte karnyújtásnyi távolságra tőlük ott volt a tenger, és a három kilométer hosszú úttest alattuk. Az út a víz fölött ívelt a számtalan kis sziget felé, amelyek együttesen Velence városát alkották.

– Várj csak, itt azt írja, hogy Velencében nincsenek kocsik – szólalt meg Charlie. – Csak nem

futva kell megtennünk a városig az utat?

– Nem. Vannak parkolóhelyek a Piazzale Románál, a város peremén. Odáig pedig majd taxival megyünk. Az út maradékát viszont egy csónakban tesszük meg.

Miközben a gép süllyedt velük, a nő kinézett az ablakon, és teljesen elvarázsolta a csillámló tenger látványa. A víz egészen a horizontig nyújtózott, ahol egy könnyű ködfátyol alatt jól látható volt a lagúnák városa. A leszállás után megkönnyebbülten állapította meg, hogy valóban vannak taxik, és nem sokkal később az egyikben már suhantak is a szárazföldet a várossal összekötő úton.

A legendás szépségű város kezdett teljes valójában láthatóvá válni előttük. A taxi bekanyarodott a Piazzale Romára, majd a víz közelében megállt. Itt rengeteg motorcsónak várakozott, a taxik velencei megfelelője. A sofőrnek Sally a Hotel Billionit adta meg úti célként. Nem sokkal később már suhantak is a Canal Grandén, a Velencét kettéválasztó széles és elegáns vízi úton. A csónak végül egy kis mellékcsatornába kanyarodva megállt egy lépcsősor előtt, amelynek az alja a vízbe lógott. A csónakos felkapta a nő csomagját, és egészen a szálloda bejáratáig vitte.

Miután bejelentkeztek, felkísérték őket a szobáikba. Sallynek első dolga volt kinyitni az ablakot.

A kis csatorna a leszálló sötétségben csendesnek és titokzatosnak tűnt. Csak a szálloda ablakaiból kiszüremelő lágy fény világította meg a vizet.

A nő eddig még nem sokat látott Velencéből, de már az is elég volt, hogy érezni kezdje romantikus és misztikus vonzerejét. Nem csodálkozott azon, hogy a szerelmespárok kedvelt úti célja volt a város.

A nászút gondolata azonnal az eszébe juttatta Franket, pedig ezt mindenképpen el akarta kerülni. Hiszen már eldöntötte, hogy kizárja a férfit az életéből.

Nagyon erős vonzalmat érzett iránta. Túlságosan is szívesen csókolózott vele, de valamilyen oknál fogva ellenállt a férfi unszolásának, hogy ennél is tovább menjenek.

– Ugyan már, Sally! – mondta mindig Frank. – Ez a huszonegyedik század. A csókolózás nem elég.

Ez bizonyos értelemben így is volt, de őt valami mégis visszatartotta. Amikor rajtakapta a férfit egy másik nővel, az fájdalmas volt, de igazából nem is lepődött meg.

A szememre hánytá, hogy hideg vagyok. És talán ez így is van. Vajon fogok valaha is annyira vágni egy férfi után, hogy teljesen elveszítem az önuralmam?

Gúnyosan elmosolyodott.

Nem, ahhoz én túlságosan józan vagyok. Végül is mindig annak kellett lennem.

Hallotta, hogy Charlie éppen birtokba veszi a mellette lévő szobát, és ez azonnal eszébe juttatta, miért is volt annyira nagy szüksége a józan eszére. Sok áldozatot hozott a testvéérért. Az, hogy most itt voltak, szintén egy áldozat volt. Nagyon valószínű látszott, hogy emiatt az út miatt elveszít egy fantasztikus munkahelyet. Adótanácsadó volt, és szabadúszóként dolgozott, egész sikeres is volt. Viszont egész váratlanul adódott egy lehetőség egy jelentős londoni cégnél. Ha nem kellett volna elutaznia, azonnal igent mondott volna az ajánlatukra.

Ekkor Charles dugta be a fejét az ajtón.

– Éhen halok – jelentette be. – Gyere, menjünk vacsorázni!

A földszinti étterem csak úgy nyüzsgött a vendégektől. A konyha felől pompás illatok szállingóztak, ők pedig élvezettel teli pillanatokot töltöttek azzal, hogy kiválasszák a fogásokat.

– És ez még csak a kezdet – jegyezte meg Charlie. – Nagyszerűen fogunk itt szórakozni.

– Te talán igen. Nekem minden időmet lefoglalja majd, hogy rád vigyázzak.

– Ja, ha te mondod... De ne feledd, hogy Casanova városában vagyunk. Úgy kell majd elkergetned magadtól a férfiakat.

Hirtelen kuncogás hangzott fel mögöttük, amiből kiderült, hogy az egyik pincérlány meghallotta a beszélgetésüket, és meg is értette őket.

– Nem érdekel Casanova – vágta rá Sally. – Csak enni szeretnék végre valamit.

– Együnk halat! – kiáltotta Charlie lelkesen. – Láttál már ennyi halételt egy étterem étlapján?

– Minden megtalálható a kínálatunkban, amit kívánhat, signore – szólalt meg a pincérlány.

– Milyen szerencse, hogy ilyen jól beszélnek itt angolul – jegyezte meg Sally.

– A világ minden tájáról érkeznek emberek Velencébe. Szót kell tudnunk érteni velük. Tehát, mit hozhatok önöknek?

– Én tőkehalat kérek olívaolajjal, fokhagymával és petrezselyemmel.

– Én is – csatlakozott nővéréhez Charlie.

– *Due baccalà mantecati* – jelentette ki elégedetten a pincérlány, majd elsietett.

– Azt rendeltük? – tudakolta Charlie.

– Bizonyára.

– Nagyszerűen hangzik. Talán mégsem annyira rossz, hogy elcipeltél ide magaddal.

– Kezdett aggasztani a sok hívás olyan emberektől, akik nem voltak hajlandók bemutatkozni. Az egyiknek mondjuk állítólag Wilton volt a neve, de a többi még csak kitalált nevet sem mondott.

– Wilton... hm... na igen.

– Nagyon durva fickónak tűnt.

– Ez volt az egyetlen okod a távozásra? Nem szeretted volna Franktól is megszabadulni?

– Milyen Franktól?

Charlie vidáman végigmérte.

– Először nem akarsz Casanováról beszélgetni. Most már Frank is tiltólistás. Talán az egész férfiúi nemnek félnie kellene tőled?

Ekkor azonban a fiú váratlanul barátságosan átkarolta nővére vállát. Mert bármilyen fiatal és önző is volt, Charlie azért együttérző is tudott lenni.

Az est hátralévő részét azzal töltötték, hogy megtervezték, másnap milyen látványosságokat mennek el megnézni.

– Majd *vaporetto*-val megyünk – jelentette ki Sally. – Az olyan, mint begy vízibusz. Így láthatjuk a Canal Grandét és a csodálatos hidakat is. Azután elmegyünk a Szent Márk térre.

Végül felmentek a lépcsőn a szobájukba.

– Jó éjszakát! – A fiú futólag arcon csókolta. – Aludj jól! Holnap pedig meghódítjuk Velencét.

Sally barátságosan vállon bokszolta öccsét, majd magára hagyta. Mielőtt lefeküdt volna, még élvezte kicsit a csatorna látványát. Odalent felfedezni vélte egy keskeny járda körvonalait, és egy lépcsőt is, amely a vízben ért véget. A ház belsejéből ekkor férfihangot hallott. Haragosnak tűnt.

Hirtelen kivágódott egy ajtó, a férfi pedig kisietett a szállodából. Odafentről Sally csak annyit látott, hogy magas, sötét hajú, és a harmincas évei közepe felé járhat. Az arca igen vonzó lett volna, ha nem torzítják dühös maszkká az indulatok. Olaszul beszélt, amit a nő nem értett, amíg rá nem förmedt valakire:

– *Lei parla come un idiota.*

Na, azt jól tudom, hogy ez mit jelent, gondolta a nő ironikusan. Éppen most nevezett idiótának valakit. Ezzel a fickóval inkább nem futnék össze valami sötét sikátorban. Bizonyára ő a kidobóember.

A férfi visszaviharzott az épületbe, és bevágta maga mögött az ajtót. Sally elment lefeküdni.

Esett az éjjel, és reggelre ugyan elállt, de az utcák még mindig nedvesen csillogtak. Az egész napot Velence felfedezésével töltötték, és szűk kis utcákon barangoltak, amitől Charlie fantáziája szárnyakat kapott.

– Milyen szövevényesen tekervényes – lelkesedett a fiú. – Ha itt követni akarsz valakit, az biztosan nem veszi észre.

– Minden hájjal megkent gazfickó vagy – válaszolta Sally nevetve.

– Jól jöhet ez még a jövőben valamikor – felelte Charlie a sértődés legkisebb jele nélkül.

Beszálltak egy *vaporetto*-ba, végigmentek a Canal Grandén, megnézték a Rialto hidat, majd végül beszálltak egy vízitaxiba.

– Ennek a csatornának a végén kiszállhatnak – közölte velük a csónakos. – Onnan már csak egy kis séta a Szent Márk tér.

Tényleg nagyon gyorsan odaértek a térre. Az egyik oldalán a hatalmas, gazdagon díszített székesegyház állt, a Piazza maradékát pedig rengeteg üzlet és kávézó szegélyezte, előttük székekkel és asztalokkal.

– Ülünk be oda! – mutatott az egyikre Sally.

Találtak egy szabad asztalt, és kávét rendeltek maguknak.

– Odanézz! – kiáltott fel a nő hirtelen. – Milyen szép az a kutya! – Egy barna-fehér springer spániel játszadozott egy közeli pocsolyában.

– Mindig is bolondultál a kutyákért – állapította meg Charlie. – Nem is értem, miért nincs neked is egy.

– Mert túl gyakran kellene magára hagynom. Jackóra te már nem emlékszel, ugye?

– A kutyára, amelyik kislány korodban a tiéd volt?

– Pontosan. Valósággal istenítettem. Nagyon barátságos természete volt, mint ennek a kis fickónak itt. – A kutya felé fordult, ami épp elég közel volt hozzájuk ahhoz, hogy meghallhassa a hangját. – Szia szépségem! Igen, hozzád beszélek. Gyönyörű vagy.

A kutya elkezdte hegyezni a fülét, majd a következő pillanatban odarohant hozzá, és az ölébe ugrott. A nőnek kávé ömlött végig a ruháján.

– Jaj, nézd, mit művelt a blézereddel! – kiáltott fel Charlie.

– Ez csak egy blézer. Különben is, az egész az én hibám – hiszen én hívtam ide magamhoz.

Hirtelen egy kiáltás hasított a levegőbe.

– Toby! Toby!

A Piazzán át egy kisfiú rohant feléjük. Mindkét kezével hadonászott, miközben kiabált. Szorosan mögötte egy középkorú nő szaladt. Az arca teljesen ki volt vörösödve a dühtől.

– Toby! – rikkantotta a gyerek. – *Vieni qui!*

Ezzel a gyerek Sally mellett termett, és olyan hevesen ölelte át a kutyát, hogy a nő az egyensúlyát veszítve hátraesett volna, ha Charlie nem reagál időben, és nem támasztja meg a székét ügyesen.

Az asszony hangosan szitkozódni kezdett olaszul. Sally ugyan egy szavát sem értette, annyit mégis tudott, hogy nagyon haragos.

– Minden rendben – jelentette ki határozottan. – Baleset volt az egész.

Amikor az asszony meghallotta, hogy angolul beszél, ő is nyelvet váltott.

– Ez egy rossz kutya. Nagyon nevetlen, ideje, hogy ezen a téren végre történjen valami.

– Nem! – bömbölte a gyerek, miközben még erősebben kapaszkodott a jószágba. – Ő nem is rossz.

– De bizony az – vágta rá az asszony. – *Signore, mi appello a lei.*

A férfi, akihez ezeket a szavakat intézte, úgy tűnt, mintha a semmiből bukkant volna elő. Sally felnézett, és úgy vélte, hogy az a férfi áll előtte, akit előző este a szálloda előtt látott. De persze akkor sötét volt. Nehéz lett volna eldönteni, hogy valóban ő volt-e.

– Papa! – kiáltott fel hangosan a kisfiú.

Szóval ez a morcos ember a gyerek édesapja. Akkor már csak egy ügyes figyelemelterelés mentheti meg a kicsit. A férfi szemébe nézett.

– Ez az egész csupán egy félreértés – szólalt meg, és reménykedett, hogy a férfi beszél angolul. – Nem tudom, mit látott...

– Láttam, hogy a kutya odarohant magához, és teljesen befröcskölte sárral – jelentette ki az idegen ellentmondást nem tűrő hangon.

– Hiszen csak nagyon örült. Az egész az én hibám volt, hiszen én hívtam oda magamhoz.

Legnagyobb megkönnyebbülésére a férfi bólintott.

– Ez igazán nagyvonalú gesztus öntől. Köszönöm. Nem sérült meg?

– Egyáltalán nem. – A nő megpaskolta a kutya fejét. – Nem a te hibád, igaz?

A kutya ugatni kezdett.

– Látja? Egyetért velem.

A kisfiú kuncogni kezdett. A férfinak ellágyult az arca, a kisfiú vállára tette a kezét. Az asszony viszont mérgesen végigmérte a kutyát, majd sarkon fordult és távozott.

– Gyűlöli Tobyt – panaszkolta a gyerek.

– Hogyan gyűlölhets bárki is Tobyt? – kérdezte Sally. – Hisz olyan csodálatos.

– Mindent összeven a házban – jegyezte meg a férfi. – Főleg olyan helyeken, amit épp az imént takarítottunk ki. Pietro, azt hiszem, bocsánatot kellene kérned valakitől.

A kisfiú bólintott, vett egy mély lélegzetet, majd a nő szemébe nézett, miközben védelmezően magához ölelte Toby-t.

– Nagyon sajnáljuk, ami történt, signorina.

– Semmi gond. A lényeg az, hogy Toby-nak nem esett baja.

– Megengedi, hogy meghívjam egy csésze kávéra? – kérdezte a férfi. – Utána pedig visszaviszem magukat a szállodájukba. A tisztítás költségeit természetesen átvállalom.

– Köszönöm.

– Hol laknak?

– A Hotel Billioniban.

– Aha.

– Őszintén szólva azt hiszem, én láttam ott magát tegnap este. Valakit éppen idiótának nevezett.

Maga az igazgató?

– Én a tulajdonos vagyok.

– Ó... hm... nagyon szép szálloda.

– Még dolgozunk rajta. – A férfi kezét nyújtott neki. – Damiano Ferrone vagyok.

– Én pedig Sally Franklin. – A nő lelkesen megrázta Damiano kezét.

– És ki ez a fiatalember? Netán a férje?

– Szent ég, dehogya! Ő itt az öcsém, Charlie.

– Közös nyaralás?

– Elhatároztuk, hogy felfedezzük egy kicsit a világot. Jól tudom, hogy a legtöbb ember nem éppen januárban indul el nyaralni, de...

– Velence egész évben gyönyörű. Sokan érkeznek ide télen is. De talán nem örülnek, hogy esik az eső.

A férfi a nedves mancsnyomokat méregette a nő blézerén.

– Semmit sem bánok, ha annak eredményeként egy ilyen fantasztikus kutyát ismerhetek meg – jelentette ki a nő. – Imádom a kutyákat.

– Azt észrevettem. Máris sikerült belopnia magát a fiam szívébe.

A nő felnevetett. Milyen különös, gondolta magában. Mennyire ellágyul a férfi szigorú arca, valahányszor a gyermekéről esik szó.

– Miért, talán az anyukáját zavarják a sáros mancsok? – tette fel a kérdést.

– Neki nincs anyukája. Az első feleségem kilenc éve halt meg, az ő születésekor. Volt egy mostohaanyja, de ő elhagyott bennünket.

– Azért legalább néha meglátogatja őt?

– Soha.

– Szomorkodik emiatt? Úgy értem... közel álltak egymáshoz?

– Tulajdonképpen nem. De ő volt az egyetlen anya, akit valaha ismert, így bizonyos mértékben ragaszkodott hozzá. Azonban amikor a házasságunk véget ért...

Hangos nevetés szakította félbe a férfit. Mindketten odanéztek, ahol Pietro éppen Toby-val játszott.

– A kutya Pietro igazi anyukájáé volt.

– Akkor már értem, miért szereti őt annyira... Igen, Toby, itt vagyok.

A nő kissé felemelte a hangját, amikor a kutya ismét odarohant hozzá, és a karjába vetette magát. Pietro lelkesen ugrált örömeiben. Damiano szeretetteljesen mosolygott, látva, mennyire boldog a kisfia.

– Azt hiszem, Toby mondani szeretne magának valamit.

– Nos, úgy tűnik, eléggé kedvel engem – jegyezte meg Sally kissé bizonytalanul.

– Nagyon is. Éppen ezért szeretném meghívni ma estére vacsorára... hogy bocsánatot kérjek, amiért tönkretette a ruháját. Kérem, fogadja el a meghívásomat!

– Nagyon szívesen – felelte Sally. – Ugye, Charlie?

– Persze, szívesen.

Pietro és az apja valósággal ragyogott. Sallyt pedig nagyon felvidította a helyzet, amibe ilyen

váratlanul keveredtek. Mivel az életét a számok és a gondos tervezés határozták meg, különleges élvezetet jelentett a számára ez a fajta kellemes meglepetés.

- Csak gyorsan visszamegyek a szállodába átöltözni – mondta.
- Arra semmi szükség – felelte Damiano, és felkínálta neki a karját. Ezt a nő szívesen is fogadta. A Szent Márk térről gyorsan kijutottak a vízhez. Ott beszálltak egy vízitaxiba.
- Messze lakik? – érdeklődött a nő.
- Már idelátszik.

Az épület láttán, amihez éppen közeledtek, Sallynek a megdöbbenéstől tátva maradt a szája. Azt már tudta, hogy a férfi elég gazdag ahhoz, hogy legyen egy szállodája. Ez az épület azonban egyszerűen hatalmas volt, és művészi kidolgozású.

- Az ott? – A nő levegő után kapkodott. – Hiszen az egy palota!
- Egy szálloda.
- Ez is a magáé?
- Igen. És éppen mellette lakom.

A férfi háza ugyan kisebb volt, mint a szálloda, de így is eléggé lenyűgözte a nőt. A hatalmas előcsarnokból széles lépcső vezetett az emeletre, ahol magas és pompásan díszített ablakok eresztették be a fényt.

Az az asszony sietett eléjük, akivel a Szent Márk téren találkoztak.

- Norát már ismerik – közölte a férfi. – Mindent meg fog mutatni maguknak.

Sally úgy érezte, zavart lát felvillanni a házvezetőnő tekintetében, amiért ilyen körülmények között találkozhatnak ismét. Azonban Nora csupán barátságosan üdvözölte, majd egy földszinti terembe vezette őket.

– A vacsoráig itt nyugodtan kényelembe helyezhetik magukat – mondta nekik. – A szomszédos helyiségben találnak egy fürdőszobát.

A helyiség egyszerűen pompás volt, drága antik bútorokkal.

A házvezetőnő már éppen menni készült, amikor Charlie halkán ezt mormolta:

- Nem jönne rosszul valami innivaló.
 - Kérem, jöjjön velem, signore!
- Együtt távoztak a szobából.

Sally egy falitükörben megvizsgálta a külsejét. A blézer borzalmasan nézett ki. Az öltözéke többi része rendben volt, bár elég szerény és egyszerű. Kissé kellemetlenül érezte magát, amikor eszébe jutott, hogyan fog kinézni egy ennyire jómódú környezetben. Utána azonban elhessegette a kételyeit. Amúgy sem ő irányította az eseményeket. Ennek fényében pedig semmi értelme nem volt az aggodalmaskodásnak.

Az ablakhoz lépett, amely egy kis balkonra nézett, ahonnan egy keskeny kis csatornára nyílt kilátás. Egy gondola siklott el előtte. A nő erre mosolyogva sétált vissza a szobába.

De aztán azonnal mozdulatlaná is dermedt.

A lény, amely szembenézett vele kicsi volt, de annál félelmetesebb. A homlokán szarvak meredeztek, hatalmas szemével ellenségesen meredt Sallyre.

A teremtmény észrevétlenül surrant be a szobába, és most úgy állt ott vele szemben, mint valami halálos fenyegetés.

Aztán hirtelen beszélni kezdett.

- Csak én vagyok az – mondta.

2. FEJEZET

Sally először nem értett semmit. A fejében egymást kergették a gondolatok.

De ekkor a szörny levette rémséges maszkját, és Pietro arcocskája bukkant elő mögüle.

– Á, te vagy az – lehelte a nő elgyengülve, majd hirtelen muszáj volt leülnie.

A rémes élmény teljesen kibillentette az egyensúlyából.

– Megijesztettem? – kérdezte a gyerek.

– Csak egy kicsit.

A kisfiú közelebb lépett, és olyan csintalan mosollyal nézett rá, hogy Sally kezdett ellazulni.

– Csak meg akartam mutatni önnek az álarcomat – közölte.

– Ez nagyon... hatásos – nyögte ki a nő.

– Igen. A karneválra majd ezt fogom felvenni. Több is van, de ezt szeretem a legjobban.

Azzal ismét feltette a fejére a maszkot.

– Jaj! – kiáltott fel hangosan Sally, úgy téve, mint akit nagyon megijesztett a látvány. Pietro elragadtatottan kacarászott.

– Mi folyik itt? – érdeklődött Damiano megállva az ajtóban. – Pietro, már másodjára hoztad a frászt a vendégünkre.

– Ne aggódjon, majdcsak túlélem valahogy – nyugtatta meg a férfit Sally. – A fiúk már csak ilyenek. Ha túl jól viselkednek, abban nincs semmi mókás.

– Akkor nálunk igazán jól fogja érezni magát – jegyezte meg Damiano enyhe gúnnyal a hangjában. Ezután a fia felé fordult, és az ajtóra mutatott. – Kifelé! És viselkedj jól... ha nem túl nagy kérés.

Amikor Pietro magukra hagyta őket, Sally elmosolyodott.

– A jó viselkedéssel kapcsolatban: ha sikerül is neki, azt úgysem fogja bevallani, ugye?

– A fején találta a szöveget. Most azonban kénytelen vagyok magára hagyni, ugyanis el kell intéznom egy nagyon fontos telefonhívást. Az étkező az előcsarnok másik oldalán található. Éppen terítenek.

Ezzel a férfi már ott sem volt.

Ezen a gyönyörű helyen Sallyben minden korábbinál jobban tudatosult, mennyire átlagos is a kinézete.

Sok nő irigykedett rá karcsú alakja miatt, de ő egyáltalán nem volt elégedett.

Az idegen nőnek Frank karjában igencsak dús domborulatai voltak. Á, a pokolba is! Mit érdekel ez már engem?

Gondosan felfrissítette a sminkjét. Nem sokkal később valaki kopogott, és hirtelen Pietro lépett be a szobába. A kisfiú kézen fogta, együtt mentek át az ebédlőbe. Charlie és Toby követte őket.

A vacsora finom velencei fogásokból állt. Damiano nagyon figyelmes volt, többször is megkérdezte a nőt, hogy nem hozhat-e neki még valamit. Ő ezt nagyon élvezte, hiszen nem is emlékezett, mikor kényeztette őt ennyire utoljára valaki.

Charlie is pompásan szórakozott. Folyton kérdésekkel bombázta Damianót. Azt szerette volna megtudni, mi mindent érdemes még megnézni Velencében.

– Nagyon sok a látnivaló – válaszolta a férfi. – A paloták, a műemlékek...

– Én valami étellel telibb helyre gondoltam. Ahol jól szórakozhat az ember.

– Ott van a La Fenice – jegyezte meg Damiano elgondolkozva. – Már én is voltam ott, és nagyon tetszett.

– Sokan járnak oda?

– Nagyjából ezer ember minden este.

– Húha! És mit lehet ott csinálni?

– Csendben ülni, és nézni az előadást – avatkozott közbe Sally, mielőtt Charlie még jobban neveltségessé tehetné volna magát. – Az egy operaház.

– Opera? Vagyis... komoly dolog? – A fiú hangvétele nem hagyott kétséget afelől, mit is gondol erről.

Sally és Damiano összenéztek, a nő pedig magába fojtotta a mosolyát.

Pietro jelenléte élvezetessé tette az estét. A kisfiú nagyon a szívébe zárta a nőt, miután olyan bátran védelmezte őt és Tobyt.

– Van egy másik álarcom is – jegyezte meg a kisfiú. – Abban egér vagyok. Nem akarja megnézni?

– Dehogynem, feltétlenül! De nem most – tette hozzá sietve. – Először fejezd be a vacsorát!

Pietro lopva az apjára sandított a szeme sarkából, majd nagyon szófogadó arccal válaszolt:

– Igen, signorina.

– Jaj, ne hívj signorínának! A nevem Sally, és a barátaim így szoktak szólítani. Mi pedig már barátok vagyunk, nem igaz?

Pietro buzgón bólogatott, majd folytatta az evést.

De aztán mégis újra csevegni kezdett, nem is jutott más szóhoz mellette. Damiano egészen elnéző volt vele. Amikor végül gyengéden figyelmeztette, hogy itt az ideje a lefekvésnek, a kisfiú hevesen tiltakozni kezdett. Pedig a fáradtságtól már majdnem leragadt a szeme.

– Gyere! – mondta neki az apja. – Kívánj mindenkinek jó éjszakát!

– Jó éjt, papa! – Pietro ezután Sally felé fordult. – Jó éjt, Sally!

– Jó éjt, Pietro. Jó éjt, Toby!

– Újra eljössz majd hozzánk látogatóba?

– Igen – vetette közbe gyorsan Damiano. – Eljön majd.

Azonban Pietro továbbra is szorosán fogta a nő kezét, mint aki még mindig nem biztos a dolgában.

– Na figyelj! – mondta neki a nő. – Most felmegyek veled, és ott kívánok majd neked jó éjszakát. Jó lesz úgy?

A kisfiú bólintott, majd futólag átölelte az apját, és megragadta Sally kezét. Együtt mentek fel a lépcsőn.

Amikor belépett Pietro szobájába, azonnal feltűnt neki a két nagy fénykép a szekrényen. Mindkettőn egy nő volt. Az egyiknek szép, kedves arca volt. A másik is jól nézett ki, de inkább intelligensnek, mint csinosnak lehetett mondani. Valószínűleg ők voltak Damiano feleségei.

Pietro bebújt a takaró alá.

– Tényleg újra eljössz hozzánk látogatóba?

– Igen.

– Megígéred?

– Megígérem.

A kisfiú mellett maradt, amíg el nem aludt. Utána gyengéden megpuszilta az arcát, majd elhagyta a szobát.

Az étkező ekkor már üres volt, de a másik végében nyitva állt egy ajtó, mintha hívogatni akarná Sallyt. Amikor átlépett rajta, egy hatalmas teremben találta magát. Damiano egy plafonig érő ablak előtt ült, ami egy balkonra nézett. Intett neki, hogy foglaljon helyet a mellette álló széken.

– Reméltem, hogy benéz ide – jegyezte meg, és a magasba emelte a borospoharát. Az asztalon álló másik pohárra mutatott, majd egy kis rozét öntött bele.

– Hol van Charlie?

– A szomszédos szobában egy izgalmas focimeccset néz. Egy darabig az biztosan lefoglalja majd. Sally magában csak mosolygott.

– Az operával igencsak sikerült meglepnie őt – jegyezte meg.

– Valóban. Egészen biztosan nem emiatt jött Velencébe.

– Erre miből jött rá? – kérdezte a nő kuncogva, és a férfi is elnevette magát.

– De akkor miért van itt? Ő egy fiatalember, aki szórakozásra vágyik. A városnézés biztosan nem tartozik a kedvenc elfoglaltságai közé.